

מספר צפיות: 20 כתב מרן הגרי"ד בקונטרס עבודת יוה"כ ב. ז"ל "ואשר לפסק הלכה בענין מקור הפרשת כהן, הרמב"ם (פ"א הל' עבודת יוה"כ¹ הל' ג' ופ"ב הל' פרה אדומה² הל' ב') כתב, "ודבר זה קבלה ממש רבינו", הן לגבי יוה"כ והן לגבי פרה. וצריך עיון **שזה לכאורה דלא כר' יוחנן ודלא כריש לקיש** ומקורו לא התבאר עכ"ל. ומה כוונת הרב? לורוב המפרשים הבינו בפשיטות דפסק כריב"ל³ ג: דהיינו כר"י שאמר משום רבי ישמעאל ולאורך הסוגיא רבנו התייחס אליו כר' יוחנן בסתמא. אך רבנו הבין דלא פסק לא כר"י ולא כר"ל דהרי אמר קבלה ממשרע"ה⁴ ואולי ולכאורה הכוונה הלכה למשה מסיני⁵, וא"כ אינו לא כר"י ור"ל דס"ל דיוה"כ דאורייתא, ופרה לר"י יכולה להתפרש נמי כדאורייתא או כר"ל דס"ל דהוי דרבנן⁶, והרב מים חיים כתב דס"ל דתרווייהו דרבנן וא"כ ניתן לומר דזו כוונת רבנו דלא אתיא כר"י ולא כר"ל אך קשה גופא על הרב מים חיים דא"כ **מדוע כתב הרמב"ם קבלה ממש רבנו היה עליו לכתוב רק קבלה,** ותירץ הלחם יהודה הלכות עבודת יום הכיפורים פרק א ז"ל "דשניהם מדאורייתא, והא דקרי להו קבלה לפי שאין מפורשין בכתוב וכ"כ בפ"י המשניות ז"ל אמר ה' יתברך בשבעת ימי המלואים ומפתח אהל מועד לא תצאו וגו' ואח"כ אמר כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לכפר עליכם ובאה בקבלה לעשות זה מעשה פרה לכפר עליכם זה מעשה יוה"כ ע"כ וכ"כ במסכת פרה" וכן כתב בשמחת עולם הלכות כלי המקדש פרק ד ז"ל "ואף שרבינו כתב **ודבר זה קבלה ממש רבינו ע"ה סרכיה נקט ואזיל** דכל שאינו מפורש בתורה קרי ליה קבלה ואף דברי סופרים קרי ליה כמ"ש מרן בפ"א מהלכות אישות" ובבן ידד - הבין דהכוונה היא "אסמכתא היא ומקרא מפקינן עפ"י קבלה" וסובר דהכוונה כאן דהיא הלכה למשה מסיני אך עכ"פ נשען ע"ד הסוגיא} אשמח לתשובה

¹ ג שבעת ימים קודם ליום הכפורים מפורשין כהן גדול מביתו ללשכתו שבמקדש **ודבר זה קבלה ממש רבינו.**

² ב שבעת ימים קודם שריפת הפרה מפורשין כהן השורף אותה מביתו. כשם שמפורשין כ"ג לעבודת יוה"כ.

ודבר זה קבלה ממש רבינו.

³ ראה ב'נאם דוד' הלכות פרה אדומה פרק ב : דלפי גירסתנו לאו ריש לקיש דפליג עליה דר' יוחנן אלא ר' יהושע בן לוי:

⁴ גבורת ארי יומא דף ד עמוד א: דמשמע מדבריו דפרישה זו הוי מה"ת מדכתב דבר זה קבלה ממש רבינו ופרישה זו היה בלשכה שבמקדש

⁵ **הלכה למשה מסיני** = דינים ששמען משה מפי הגבורה בהר סיני ומסרם לישראל. הלכות שנאמר עליהן שהן "הלכה למשה מסיני", הן אלו המקובלות בדין דור אחר דור ורב מפי רב עד למשה רבינו ששמען בעל פה מפי הגבורה ומסרן לישראל, אך אין להן רמז גלוי בתורה, ואי אפשר ללומדן בדרך מדרכי הסברה, או באחת מן המידות שהתורה נדרשת בהן.

דברי קבלה = דברים שנאמרו בנביאים ובכתובים; ויש אומרים, כי רק דברים שנאמרו בנביאים נקראים "דברי קבלה", ואילו דברים שנאמרו בכתובים נקראים "דברי קדושה".

⁶ ביארו התוס' (ד"ה הזאה), דמה שמצאנו בסיני שהזו דם כדכתיב (שמות כד:ח) "ויקח משה את הדם ויזרוק על העם", אותה זריקה לא היתה לטהרה, והראיה שלא רק על משה זרק אלא על כל העם לברית, כדכתיב בהמשך הפסוק "ויאמר הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם על כל הדברים האלה". ועוד שהזאה זו לא היתה כל שבעה.